

Kova *Bel* *Olid* *al final de l'escapada*

*Il·lustracions
de Montse Rubio*

Kora

al final de l'escapada

Bel Olid

*Il·lustracions de
Montse Rubio*

*Gaël, Blai, Ada, Jun, a vosaltres,
que no sé si canviareu el món però m'heu canviat el món*

Fanbooks

© del text: 2021, Bel Olid

© de les il·lustracions: 2021, Montse Rubio

Disseny de la maqueta: Julia Rubé

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2021

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Drets d'edició negociats a través d'Asterisc Agents

Primera edició: setembre del 2021

ISBN: 978-84-18327-64-3

Dipòsit legal: B. 11.352-2021

Impress a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Escapada

9

Pleniluni

43

Llavor

63

Davallada

93

Guaret

105

Respir

127

Sospita

139

Udol

163

Branques

173

Boira

189

Explosió

205

Albada

225

Escapada

1.

Corrien. Una nit de lluna nova, primer entre els arbres, sobre les fulles. Després vora el riu, a través del pont, cap als carrerons entortolligats de la ciutat silenciosa.

Heu vist mai una jove i una lloba corrent, de costat? És una imatge insuportablement magnètica: pelatge i cabellera, cames i potes, cavalcant la nit. La Kora, la lloba, tot i la urgència de la situació, anava a mig gas per no deixar enrere la Tina. Músculs en tensió, cossos ignorants de res que no fos fugir, corrien. Com si la guiés un instint superior a l'humà, la Kora trencava a esquerra i a dreta, i la Tina la seguia; creaven un laberint de direccions que havia de despistar els que les perseguien. Els carrerons estrets, no programats, acumulats els uns a sobre els altres en geometries impossibles, les ajudaven. Però a cada

gambada la Tina sentia més ofec, i va arribar el moment que es debatia entre deixar-se caure a terra, esgotada, o continuar una mica més i desmaiar-se, potser, més endavant. I llavors, un xiulet.

—Ei, aquí!

De darrere la persiana mig abaixada d'un bar, en sortia una veu. La Kora va mirar la Tina, la Tina va mirar enrere. No veia les tres figures que les perseguien, però en sentia el trot, no gaire lluny. Es van llançar cap a dins del bar i, així que van haver-hi entrat, la dona que les havia cridades va abaixar la persiana. Mentre la Tina esbufegava estirada al terra brut, panxa enlaire, pit abandonat a la violència de la respiració, la dona va oferir-li un bol amb aigua a la Kora, que no el va tocar. Van quedar en silenci, van sentir veus a fora, van aguantar la respiració. Al final, quan feia una estona que la calma de la ciutat petita, modesta, letàrgica, s'havia tornat a imposar, la dona va parlar.

—Us he vist venir corrent des de l'altra banda del riu, i travessant el pont, i he vist que us perseguien. El Cau de llunes sempre és obert a les que són perseguides.

En comptes de quatre parets, el bar en tenia tres, més un gran finestral que donava al riu. Es veia el pont, les cases de l'altra banda, el camí per on havien passat, els fanals grocs que animaven les ombres de la nit sense lluna.

La Tina es va incorporar i va seure en una cadira, la Kora se li va col·locar al costat, alerta.

—I si fóssim lladres perseguides per la policia i ara et robéssim tot el que tens?

La dona va somriure com si fos la idea més estúpida que hagués sentit en sa vida.

—Però no ho sou, oi? Sou una noia i una lloba fugint d'algú que us vol mal. Us reconec; jo també he sigut una noia que fugia.

—És una gossa —va mentir la Tina; era més fàcil justificar anar pel món amb una gossa que no pas amb una lloba.

La dona va alçar una cella, com si volgués contradir-la, però a l'últim moment devia decidir que no pagava la pena i va dir, en canvi:

—Tens gana? He tancat fa una estona i ara anava a sopar.

Mentre la dona escalfava el sopar i parava taula, la Tina va anar al lavabo a rentar-se. Es va mullar la cara, es va treure la samarreta, es va ensabonar les aixelles. Va mirar-se al mirall, les ulleres a sota els ulls, els cabells desendreçats, l'aspecte d'atropellada per la vida. Li va fer vergonya veure's tan bruta, tan esgotada, tan sola. La Kora va fer un gruny, com si des de fora del lavabo li hagués notat la llàgrima que li relliscava per la galta. La Tina es va eixugar, es va posar la samarreta, va assajar un somriure tort, va sortir. Al costat del bol d'aigua n'havia aparegut un altre amb restes de pollastre; a sobre la taula, truita d'espínacs i pa amb tomàquet i amanida.

La Tina va seure, va donar les gràcies i va intentar menjar a poc a poc, tot i la gana com un monstre de set caps que se li arrossegava per la panxa. Mentre menjaven, la dona parlava i la Tina escoltava, agraïda del monòleg, de l'absència de preguntes, de la no necessitat de ser res més que una noia afamada que fugia. La dona es deia Lucrècia; tenia qui li obrís el bar als matins perquè a ella li agradava arribar-hi a mitja tarda, omplir-lo de música els caps de setmana, servir vermuts els diumenges. Li agra-

dava la barreja de turistes i glòries locals, de jovent rebel i artistes de tota la vida. Li agradava escoltar les converses i afegir-s'hi, de vegades. Quan van acabar i la Lucrecia va haver recollit els plats, al lloc on abans hi havia hagut la gana a la Tina l'hi va aparèixer un altre monstre de set caps: l'angoixa d'haver de sortir del bar sense saber on anar. La barraca abandonada dels afores on havien passat l'estiu no era un bon lloc on tornar; potser eren allà, les tres figures que les havien perseguides.

La Lucrecia va agafar la bossa i les claus, va tancar els llums i la música. Va apujar la persiana, va activar l'alarma, va sortir darrere d'elles, va tornar a abaixar la persiana i va col·locar el cademat.

—Moltes gràcies pel refugi i pel sopar. Ja ens veurem, suposo.

La Tina ja es girava, disposada a perdre's en la nit i buscar un racó on arraulir-se amb la Kora, quan la Lucrecia va dir:

—Espera. Voleu venir a casa? Hi ha lloc, i a la colla segur que els agrada conèixer-vos.